

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 410/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 2244/2013 – sp. zn. Rvp 2249/2013, sp. zn. Rvp 2301/2013, sp. zn. Rvp 2396/2013 – sp. zn. Rvp 2399/2013, sp. zn. Rvp 2402/2013 – sp. zn. Rvp 2404/2013, sp. zn. Rvp 2495/2013 – sp. zn. Rvp 2500/2013, sp. zn. Rvp 2536/2013 – sp. zn. Rvp 2537/2013, sp. zn. Rvp 2586/2013 – sp. zn. Rvp 2595/2013, sp. zn. Rvp 2601/2013 – sp. zn. Rvp 2605/2013, sp. zn. Rvp 2679/2013, sp. zn. Rvp 2681/2013 – sp. zn. Rvp 2682/2013, sp. zn. Rvp 2685/2013 – sp. zn. Rvp 2692/2013, sp. zn. Rvp 2708/2013, sp. zn. Rvp 2741/2013 – sp. zn. Rvp 2749/2013, zastúpenej advokátom JUDr. B. F., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 NcC 275/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 43 NcC 259/2012 z 10. októbra 2012, sp. zn. 43 NcC 263/2012 z 10. októbra 2012 a sp. zn. 43 NcC 282/2012 z 10. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 2244/2013 – sp. zn. Rvp 2249/2013, sp. zn. Rvp 2301/2013, sp. zn. Rvp 2396/2013 – sp. zn. Rvp

2399/2013, sp. zn. Rvp 2402/2013 – sp. zn. Rvp 2404/2013, sp. zn. Rvp 2495/2013 – sp. zn. Rvp 2500/2013, sp. zn. Rvp 2536/2013 – sp. zn. Rvp 2537/2013, sp. zn. Rvp 2586/2013 – sp. zn. Rvp 2595/2013, sp. zn. Rvp 2601/2013 – sp. zn. Rvp 2605/2013, sp. zn. Rvp 2679/2013, sp. zn. Rvp 2681/2013 – sp. zn. Rvp 2682/2013, sp. zn. Rvp 2685/2013 – sp. zn. Rvp 2692/2013, sp. zn. Rvp 2708/2013, sp. zn. Rvp 2741/2013 – sp. zn. Rvp 2749/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2244/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4. januára 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 NcC 275/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 43 NcC 259/2012 z 10. októbra 2012, sp. zn. 43 NcC 263/2012 z 10. októbra 2012 a sp. zn. 43 NcC 282/2012 z 10. októbra 2012 (ďalej len „krajský súd“) a im predchádzajúcim postupom, ktoré v ďalšom doplnila podaniami doručenými ústavnému súdu z 26. februára 2013.

II.A

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.B

K spoločnému prerokovaniu vecí

4. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

5. S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.C

6. Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

7. Prekážka prv začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku litispencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

8. Ústavný súd zistil, že pod sp. zn. Rvp 2400/2013 prebieha na ústavnom súde konanie o sťažnosti sťažovateľky doručenej 4. januára 2013, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 41 NcC 275/2012 z 11. októbra 2012, v ktorom prvým výrokom krajský súd spojil na spoločné konanie – konania o námietkach zaujatosti pôvodne vedených pod spisovou značkou 41 NcC 275/2012 (Rvp 2400/2012) a aj pod sp. zn. 41 NcC 305/2012 (Rvp 2301/2013), sp. zn. 41 NcC 304/2012 (Rvp 2396/2013), sp. zn. 41 NcC 303/2012 (Rvp 2397/2013), sp. zn. 41 NcC 301/2012 (Rvp 2398/2013), sp. zn. 41 NcC 293/2012 (Rvp 2399/2013), sp. zn. 41 NcC 327/2012 (Rvp 2402/2013), sp. zn. 41 NcC 323/2012 (Rvp 2403/2013) a sp. zn. 41 NcC 308/2012 (Rvp 2404/2013) a ďalšími výrokmi rozhodol o zaujatosti sudcov okresného súdu. Vo všetkých uvedených sťažnostiach vystupujú identickí účastníci, predmet konania a sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 41 NcC 275/2012 z 11. októbra 2012. Ústavný súd konštatuje, že začatie konania pod sp. zn. Rvp 2400/2013 bráni tomu, aby vo veci prebiehali súbežne konania vedené pod sp. zn. Rvp 2301/2013, sp. zn. Rvp 2396/2013 – sp. zn. Rvp 2399/2013 a sp. zn. Rvp 2402/2013 – sp. zn. Rvp 2404/2013, a v dôsledku tejto skutočnosti tieto sťažnosti odmietol z dôvodu ich neprípustnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Ústavný súd zistil, že pod sp. zn. Rvp 2501/2013 prebieha na ústavnom súde konanie o sťažnosti sťažovateľky doručenej 4. januára 2013, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 43 NcC 259/2012 z 10. októbra 2012, v ktorom prvým výrokom krajský súd spojil na spoločné konanie – konania o námietkach zaujatosti pôvodne vedených pod spisovou značkou 43 NcC 259/2012 (Rvp 2501/2012) a aj pod sp. zn. 43 NcC 344/2012 (Rvp 2495/2013), sp. zn. 43 NcC 276/2012 (Rvp 2496/2013), sp. zn. 43 NcC 302/2012 (Rvp 2497/2013), sp. zn. 43 NcC 274/2012 (Rvp 2498/2013), sp. zn. 43 NcC 272/2012 (Rvp 2499/2013), sp. zn. 43 NcC 269/2012 (Rvp 2500/2013), sp. zn. 43 NcC 402/2012 (Rvp 2586/2013), sp. zn. 43 NcC 407/2012 (Rvp 2587/2013), sp. zn. 43 NcC 354/2012 (Rvp 2588/2012), sp. zn. 43 NcC 355/2012 (Rvp 2589/2013), sp. zn. 43 NcC 359/2012 (Rvp 2590/2013), sp. zn. 43 NcC 371/2012 (Rvp 2591/2013), sp. zn. 43 NcC 378/2012 (Rvp 2592/2013), sp. zn. 43 NcC 314/2012 (Rvp 2593/2013), sp. zn. 43 NcC 336/2012 (Rvp 2594/2013), sp. zn. 43 NcC 342/2012 (Rvp 2595/2013), sp. zn. 43 NcC 418/2012 (Rvp 2601/2013), sp. zn. 43 NcC 380/2012 (Rvp 2602/2013), sp. zn. 43 NcC 382/2012 (Rvp 2603/2013), sp. zn. 43 NcC 391/2012 (Rvp 2604/2013) a sp. zn. 43 NcC 386/2012 (Rvp 2605/2013) a ďalšími výrokmi rozhodol o zaujatosti sudcov okresného súdu. Vo všetkých uvedených sťažnostiach vystupujú identickí účastníci, predmet konania a sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 43 NcC 259/2012 z 10. októbra 2012. Ústavný súd konštatuje, že začatie konania pod sp. zn. Rvp 2501/2013 bráni tomu, aby vo veci prebiehali súbežne konania vedené pod sp. zn. Rvp 2495/2013 – sp. zn. Rvp 2500/2013, sp. zn. Rvp 2586/2013 – sp. zn. Rvp 2595/2013 a sp. zn. Rvp 2601/2013 – sp. zn. Rvp 2605/2013, a v dôsledku tejto skutočnosti tieto sťažnosti odmietol z dôvodu ich neprípustnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd zistil, že pod sp. zn. Rvp 2683/2013 prebieha na ústavnom súde konanie o sťažnosti sťažovateľky doručenej 4. januára 2013, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 43 NcC 263/2012 z 10. októbra 2012, v ktorom prvým výrokom krajský súd spojil na spoločné konanie – konania o námietkach zaujatosti

pôvodne vedených pod spisovou značkou 43 NcC 263/2012 (Rvp 2683/2012) a aj pod sp. zn. 43 NcC 361/2012 (Rvp 2244/2013), sp. zn. 43 NcC 374/2012 (Rvp 2245/2013), sp. zn. 43 NcC 387/2012 (Rvp 2246/2013), sp. zn. 43 NcC 390/2012 (Rvp 2247/2013), sp. zn. 43 NcC 397/2012 (Rvp 2248/2013), sp. zn. 43 NcC 417/2012 (Rvp 2249/2013), sp. zn. 43 NcC 311/2012 (Rvp 2536/2013), sp. zn. 43 NcC 298/2012 (Rvp 2537/2013), sp. zn. 43 NcC 294/2012 (Rvp 2679/2013), sp. zn. 43 NcC 326/2012 (Rvp 2681/2013), sp. zn. 43 NcC 315/2012 (Rvp 2682/2013), sp. zn. 43 NcC 284/2012 (Rvp 2685/2013), sp. zn. 43 NcC 267/2012 (Rvp 2686/2013), sp. zn. 43 NcC 292/2012 (Rvp 2687/2013), sp. zn. 43 NcC 287/2012 (Rvp 2688/2013), sp. zn. 43 NcC 420/2012 (Rvp 2708/2013), sp. zn. 43 NcC 329/2012 (Rvp 2747/2013), sp. zn. 43 NcC 343/2012 (Rvp 2748/2013) a sp. zn. 43 NcC 353/2012 (Rvp 2749/2013) a ďalšími výrokmi rozhodol o zaujatosti sudcov okresného súdu. Vo všetkých uvedených sťažnostiach vystupujú identickí účastníci, predmet konania a sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 43 NcC 263/2012 z 10. októbra 2012. Ústavný súd konštatuje, že začatie konania pod sp. zn. Rvp 2683/2013 bráni tomu, aby vo veci prebiehali súbežne konania vedené pod sp. zn. Rvp 2244/2013 – sp. zn. Rvp 2249/2013, sp. zn. Rvp 2536/2013 – sp. zn. Rvp 2537/2013, sp. zn. Rvp 2679/2013, sp. zn. Rvp 2681/2013 – sp. zn. Rvp 2682/2013, sp. zn. Rvp 2685/2013 – sp. zn. Rvp 2688/2013, sp. zn. Rvp 2708/2013, sp. zn. Rvp 2747/2013 – sp. zn. Rvp 2749/2013, a v dôsledku tejto skutočnosti tieto sťažnosti odmietol z dôvodu ich neprípustnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd zistil, že pod sp. zn. Rvp 2740/2013 prebieha na ústavnom súde konanie o sťažnosti sťažovateľky doručenej 4. januára 2013, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 43 NcC 282/2012 z 10. októbra 2012, v ktorom prvým výrokom krajský súd spojil na spoločné konanie – konania o námietkach zaujatosti pôvodne vedených pod spisovou značkou 43 NcC 282/2012 (Rvp 2740/2012) a aj pod sp. zn. 43 NcC 383/2012 (Rvp 2689/2013), sp. zn. 43 NcC 385/2012 (Rvp 2690/2013), sp. zn. 43 NcC 394/2012 (Rvp 2691/2013), sp. zn. 43 NcC 404/2012 (Rvp 2692/2013), sp. zn. 43 NcC 286/2012 (Rvp 2741/2013), sp. zn. 43 NcC 296/2012 (Rvp 2742/2013),

sp. zn. 43 NcC 305/2012 (Rvp 2743/2013), sp. zn. 43 NcC 328/2012 (Rvp 2744/2013), sp. zn. Rvp 43 NcC 337/2012 (Rvp 2745/2013) a sp. zn. 43 NcC 338/2012 (Rvp 2746/2013) a ďalšími výrokmi rozhodol o zaujatosti sudcov okresného súdu. Vo všetkých uvedených sťažnostiach vystupujú identickí účastníci, predmet konania a sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 43 NcC 282/2012 z 10. októbra 2012. Ústavný súd konštatuje, že začatie konania pod sp. zn. Rvp 2740/2013 bráni tomu, aby vo veci prebiehali súbežne konania vedené pod sp. zn. Rvp 2689/2013 – sp. zn. Rvp 2692/2013 a sp. zn. Rvp 2741/2013 – sp. zn. Rvp 2746/2013, v dôsledku tejto skutočnosti tieto sťažnosti odmietol z dôvodu ich neprípustnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Podľa § 20 ods. 1, 2 a 3 zákona o ústavnom súde návrh... musí obsahovať, akej veci sa týka,... proti komu smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy (odsek 1). K návrhu... sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom... (odsek 2). Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania... (odsek 3), čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Citované ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

13. V závere svojej argumentácie ústavný súd konštatuje, že splnomocnenia, ktoré sťažovateľka priložila k ústavným sťažnostiam podaným prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu, ktorý koncipoval aj samotné sťažnosti, sú udelené obchodnej spoločnosti F., s. r. o., B., a absentuje pri nich podpis splnomocnenca, ktorý splnomocnenie prijíma na znak svojho súhlasu. V dôsledku tejto skutočnosti k sťažnostiam doložené splnomocnenia nezodpovedajú dikcii § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto táto samotná skutočnosť by mohla byť dôvodom na odmietnutie sťažovateľkou podaných sťažností podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonných náležitostí.

14. V súvislosti s týmto nedostatkom ústavný súd pripomína, že nie je povinný ho odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Povinnosti advokáta definované zákonom č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.

15. Ústavný súd zároveň zvyrazňuje, že nemohol prehliadnuť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov (všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s tým istým účastníkom, a to spoločnosťou P., s. r. o. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už notoriou, preto nie je potrebná ich konkretizácia. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva aj otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keďže aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

16. V závere ústavný súd poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahlcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia

v predošlom období úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2013